

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal afholde mig fra at sige noget om dagsordenen. I stedet for vil jeg lige tage et enkelt emne op, som både økonomiministeren og Socialdemokratiets ordfører var inde på.

Økonomiministerens ord var, at regeringen arbejder med at finde løsninger på, hvordan bistandsmodtagere kan komme ind i arbejdslivet igen. Jeg skal hilse og sige: Det er sandelig også godt, for det bliver også nødvendigt.

Det ville være godt, hvis også økonomiministeren ville sætte sig ned og se på de forslag, der samlet er kommet fra arbejdsministerens hånd, og hvoraf vi kan se, at der nu vil ryge nye folk over i bistandssystemet, fordi regeringen skal lave en lineær nedskæring på arbejdsløshedsunderstøttelsen på 1,5 mia. kr. Man skal altså ud i at bruge mindst 700 mio. kr. mere i kontanthjælp til de mennesker, som nu ryger ud af arbejdsmarkedssystemet og over på bistandssystemet, så der bliver nok at se til.

Men det, der får mig til at gå herop, er, at jeg gerne vil stille et spørgsmål til økonomiministeren. Den socialdemokratiske ordfører skulle måske have penslet det her lidt mere ud, men tiden er jo knap, det ved vi alle, og der er mange ting, man gerne vil sige. Men jeg vil bede økonomiministeren fortælle mig – uha, det er næsten ikke til at sige – om ikke økonomiministeren har været med i forhandlingerne om det her. Betyder det, man står her og siger, at nu kaster vi nye tusinder over på kontanthjælp og ud af arbejdsmarkedssystemet, og så skal vi nok i løbet af samlingen komme med et forslag til, hvordan vi får dem ind på arbejdsmarkedet igen? Hvad er det for en politik at føre over for de arbejdsløse?

Det må vel være muligt at pibe også om mennesker i denne økonomiske debat.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er meget optaget af at følge beskæftigelsesudviklingen, og vi ser med dyb alvor på udviklingen i arbejdsløsheden. Den positive udvikling, vi har oplevet

både for så vidt angik beskæftigelsen og ledigheden i årene 1984, 1985 og 1986, synes trængt tilbage af en negativ tendens.

Selv om baggrunden er lidt trist, skal det lille lyspunkt vel ikke helt overses. Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at kvindeandelen trods alt er blevet mindre. Men tilbage står, at den negative udvikling er bekymrende, uanset at vi stadig har en klart forbedret situation med både flere beskæftigede og færre arbejdsledige målt i forhold til 1982, hvor borgerlige regeringskræfter kom til.

Vi lægger derfor vægt på, at de seneste skøn giver forventning om, at den negative tendens i arbejdsløshedsudviklingen vil vende i 1989, og at ledigheden i 1990 og fremefter vil falde. Og vi lægger overordentlig stor vægt på, at forudsætningen for at vende udviklingen er en fortsat gennemførelse af regeringens stramme økonomiske politik.

Sagen er jo, at arbejdsløshedsproblemet skal tackles ud fra to angrebsvinkler, når vi vil nå varige og holdbare løsninger.

Den første angrebsvinkel ligger i den økonomiske politik, som skal understøtte væksten i den private sektor og specielt i den eksportrende del. Det skal ske gennem en meget stram offentlig udgiftspolitik og en styrkelse af konkurrenceevnen. Der hviler i den forbindelse et stort ansvar på Folketingets partier, ikke mindst op til vedtagelsen af den kommende finanslov.

Den konservative gruppe ser regeringens sparemaal som et absolut minimumsbidrag til begrænsningen af de offentlige udgifter. Det er en selvstændig opgave at sikre grundlaget for skattelettelser og specielt lettelse af erhvervsbeskatningen. Kun ved at gøre det attraktivt at investere og producere i Danmark kan vi få et solidt grundlag for oprettelsen af nye varige arbejdspladser.

Men beskæftigelsesudviklingen bestemmes jo ikke alene af politiske tiltag. Arbejdsmarkedets parter bærer et afgørende ansvar. Ikke mindst i forbindelse med de forestående midtvejsforhandlinger er det af fundamental betydning, at parterne lever op til det tunge ansvar.

I den konservative gruppe tillægger vi de igangværende trepartsforhandlinger en helt central rolle. Fællesaftalen fra december i fjor er et rigtigt udgangspunkt og skal følges op. Jeg vil gerne citere fra fælleserklæringen af 8. de-